

En zo bundelen alle bosdieren hun krachten en komen ze één voor één terug.

In de regel is er weinig nieuws.

Mier puft dat hij overal heeft gekeken, maar Kira niet heeft gezien. Vos heeft een list bedacht. Hij heeft alle hazen, waar hij normaal gesproken dol op is, beloofd met rust te laten als zij het bos afzoeken naar Kira. De hazen weten niet of ze de vos wel kunnen vertrouwen, maar gezien het belang voor iedereen, stemmen ze akkoord en gaan er als een haas vandoor.

Iedereen lijkt bereid om gevaren te trotseren omwille van het grote belang van het brandende vuur voor alle mensen en dieren op aarde.

De dieren komen teleurgesteld terug bij Uil. Ze hebben niemand gevonden.

Als Eekhoorn aan komt springen, houdt iedereen de adem in. Hij kan in weinig tijd zoveel afstanden afleggen... Daarbij kan hij laag en hoog komen. Bedrukt zegt Eekhoorn dat ook hij niemand heeft gezien en dus ook niemand die licht geeft.

Zoals gezegd komt Arend na een half uur terug met het verheugende nieuws dat hij iets gezien heeft. Zo'n kwartier vliegen hier vandaan. De vrouw die hij zag gaf heus licht!

Alsof het was afgesproken, stuiven alle dieren achter Arend aan, maar ze kunnen zijn tempo en de hoogte niet bijhouden. Behalve Uil. Zij aan zij vliegen ze naar de plek een kwartier verderop.

En ja hoor, daar ziet Uil een lichtgevende jonge vrouw. Hij strijkt geruisloos neer en gaat recht voor haar zitten, kijkt haar aan en krast: “Ben jij Kira, de dochter van Kanchi?”

Verwonderd en enigszins geschrokken van de plotselinge verschijning, kijkt de vrouw naar Uil en knikt.

“Er is geen tijd om nu iets uit te leggen, Kira. Klim op mijn rug en ik breng je bij haar. Je moet het vuur redden!”

Met Kira op zijn rug spreidt Uil zijn vleugels. En terwijl hij geruisloos wegvliegt, krast hij nog naar Arend: “Vertel alle dieren op de open plek in het bos dat ik Kira naar Kanchi breng.”

En terwijl Arend Uil weg ziet vliegen, bidt hij: “En nou maar hopen dat ze op tijd zijn!”